



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1046/2015
09.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Радослава Петровића и Маје Ковачевић-Томић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Т.М., због кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Б.В., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару 4К бр.488/2014 од 27.02.2015. године и Вишег суда у Зајечару 4Кж1 бр.80/15 од 14.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 09. децембра 2015. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Т.М. – адвоката Б.В., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Зајечару 4К бр.488/2014 од 27.02.2015. године и Вишег суда у Зајечару 4Кж1 бр.80/15 од 14.10.2015. године, у делу који се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зајечару 4К бр.488/2014 од 27.02.2015. године, окривљени Т.М. оглашен је кривим због извршења кривичног дела лаке телесне повреде из члана 122. став 1. КЗ, за које дело је на основу одредаба чланова 42. и 50. КЗ осуђен на новчану казну у износу од 50.000,00 динара. Истовремено је одређено да је окривљени дужан да изречену новчану казну плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, те да уколико је не плати у одређеном року – иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 8.000,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде, те да приватном тужиоцу Д.Ј.1 на име трошкова

кривичног поступка плати износ од 153.460,00 динара у року од 6 месеци од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Зајечару 4Кж1 бр.80/15 од 14.10.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Т.М. – адвоката Б.В., а пресуда Основног суда у Зајечару 4К бр.488/2014 од 27.02.2015. године, потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Т.М. – адвокат Б.В., због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тач. 1. и 2. ЗКП, с тим што из навода захтева произилази да правноснажну пресуду побија и због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног Т.М. ослободити од оптужбе да је извршио кривично дело лаке телесне повреде из члана 122. став 1. КЗ и ослободити га од плаћања трошкова кривичног поступка и новчане казне.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован, у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, бранилац у захтеву наводи да је правноснажна пресуда заснована на доказу на којем се не може заснивати – на налазу и мишљењу вештака др Д.Ј.2 који је заснован на фотокопији извештаја лекара специјалисте Опште болнице у Зајечару, те која се, обзиром да је реч о фотокопији, није могла користити као доказ у поступку.

По оцени Врховног касационог суда, правноснажна пресуда не садржи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, из следећих разлога:

Да ли неоверена фотокопија исправе представља недозвољени доказ, јесте фактичко питање у сваком конкретном случају, и зависи од тога да ли постоји или не постоји сумња у њену аутентичност и веродостојност, а самим тим и да ли је таква исправа подобна да служи као доказ какве чињенице која има значај за правне односе. Уколико таква сумња постоји, суд је дужан да аутентичност и веродостојност такве исправе провери извођењем других доказа, па ако и поред тога остане сумња у њену аутентичност и веродостојност, таква исправа није подобна у смислу одредбе члана 112. тачка 26. КЗ да служи као доказ, а уколико суд своју одлуку заснује на таквом доказу, што је супротно

одредби члана 16. став 1. ЗКП, чини битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Међутим, у конкретном случају аутентичност и веродостојност фотокопије извештаја лекара специјалисте Опште болнице у Зајечару од 18.07.2013. године, није доведена у сумњу ни од стране суда, нити од стране окривљеног и његовог браниоца.

Наиме, из записника о главном претресу одржаном дана 27.02.2015. године, утврђује се да је првостепени суд у току доказног поступка извршио увид у фотокопију извештаја лекара специјалисте Опште болнице Зајечар – Одељење неурологије од 18.07.2013. године, након чега је прочитао налаз и мишљење вештака др Д.Ј.2 од 16.12.2013. године у односу на приватног тужиоца Д.Ј.1, те да окривљени Т.М. и његов бранилац – адвокат Б.В. нису оспоравали аутентичност и веродостојност фотокопије извештаја лекара, и поред тога што су оспоравали врсту повреде коју је приватни тужилац задобио критичном приликом.

Имајући у виду да ни суд, а ни странке у конкретном случају нису изразили сумњу у аутентичност фотокопије извештаја лекара специјалисте Опште болнице у Зајечару, то је очигледно да у конкретном случају фотокопија извештаја лекара специјалисте (на основу које је заснован налаз и мишљење судско-медицинског вештака), те сам налаз и мишљење вештака др Д.Ј.2 од 16.12.2013. године, супротно наводима захтева, не представљају доказе на којима се пресуда не може заснивати.

Из наведених разлога, захтев браниоца окривљеног, у делу у којем се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, одбијен је као неоснован.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, из следећих разлога:

Одредбом члана 484. Законика о кривичном поступку, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП, дакле због повреда одредаба члана 74, члана 438. став 1. тач. 1. и 4. и тачка 7. до 10. и став 2. тачка 1, члан 439. тачка 1. до 3. и члан 441. ст. 3. и 4. ЗКП, учињених у поступку пред првостепеним и пред апелационим судом.

У конкретном случају, бранилац окривљеног, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2. ЗКП и с тим у вези наводи да су разлози првостепене пресуде супротни изреци пресуде, и да су у знатној мери противречни, а захтевом указује и на погрешно и непотпуно утврђено чињенично

стање, истицањем да приватни тужилац након сукоба са окривљеним, према исказу сведока М.Б., није имао никакве повреде, а што све у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља дозвољене разлоге за подношење захтева за заштиту законитости окривљенима и њиховим браниоцима.

Надаље, у захтеву се наводи да је у конкретном случају дошло до погрешне примене закона на штету окривљеног, дакле указује се на повреду закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, међутим у образложењу захтева не наводи се у чему се ова повреда састоји, већ се оспорава налаз и мишљење вештака др Д.Ј.2 у односу на повреду које критичним приликом задобио приватни тужилац, а што такође у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП није дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног, односно браниоца окривљеног.

Имајући у виду да се у преосталом делу захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује на недозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека, то је Врховни касациони суд у овом делу захтев одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу члана 491. став 1. ЗКП у односу на одбијајући део, те на основу члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП у делу којим је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.